

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ

GENEL MERKEZİ

Yerli ve yabancı hiçbir kuruluştan “fon” adı altında bile yardım almamakla övünüyoruz.

16.04.1993 tarih ve 21554 sayılı Resmî Gazete’de yayınlanan Bakanlar Kurulu’nun 28.03.1993 tarih ve 93/4239 sayılı kararı ile “Kamu Yararına Çalışan Dernekler” arasına alınmıştır.

BASINA VE KAMUOYUNA

CUMHURİYET AYDINLANMASININ DÜNYA EĞİTİM BİLİMİNE ÖZGÜN KATKISI; KÖY ENSTİTÜLERİ !

Atatürk önderliğinde, yok oluştan **kurtuluşa** yürüdük. 3 yıl 3 ay 22 gün süren olağanüstü bir mücadele ile 7 düveli dize getirip vatanımızı kurtardık, bağımsızlığımızı kazandık, Cumhuriyetimiz’i kurduk.

29 Ekim 1923’de yanmış, yıkılmış, gırtlığına kadar borca batırılmış bir ülke ve yorgun, yoksul, eğitimsiz, henüz Ulus olma bilincine varamamış bir halkla başladık **kuruluş** yolculuğumuza.

Anadolu’da tek bir fabrika bacası tütmüyordu. Ekmek yapacak buğdayımız, bebemizin altına saracak bezimiz, çayımıza karıştıracak şekerimiz yoktu. En eğitilmiş evlatlarımız savaş meydanlarında kalmıştı. 12 milyon nüfusumuzun yarısı salgın hastalıklarla boğuşuyor, doktor, hemşire, aşı, ilaç bulamıyordu.

Ulusunu doyurmak ve ayağa kaldırmak için tarımı, hayvancılığı canlandırmak, sermaye bulmak, üretim tesisleri, fabrikalar kurmak, yollar, barajlar yapmak, işçi ve uzman yetiştirmek gerekiyordu.

Halk eğitilmeli, bilinçlendirilmeliydi. Osmanlı’dan devralınan tablo hiç umut vermiyordu. İlkokuldan üniversiteye toplam öğrenci sayımız 347 bin 821 ile nüfusun ancak % 2,8’i iken kız öğrencimiz yok denecek düzeydeydi. Okur - yazar oranımız da içler acısıydı. Halkımızın sadece % 3,5’i okuyup yazabiliyor (Erkeklerde % 7, kadınlarda % 0,4), Onlar’ın ezici çoğunluğunu da asker ve sivil bürokratlarla Levantenler oluşturmuyordu.

Bu yakıcı sorun için önce **Harf Devrimi** ile konuştuğu dilin alfabesine kavuşturulan halka **Millet Mektepleri’**nde okuma yazma öğretilmeye çalışıldı, başarılı da olundu, okur - yazar oranı hızla yükseldi. Ama eğitimsizlik o boyuttaydı ki, Millet’in % 85’inin yaşadığı köylerde ne okul vardı, ne de gönderecek öğretmen. Çaresizliğe mucize çözüm, o güne dek dünyada örneği görülmemiş **Köy Enstitüleri** ile bulundu. Bize özgüydü. Günümüzde bazılarının pek sevdikleri deyişle, tamamen **yerli ve milli** idi.

Atatürk’ün 1936’da askerliğini çavuş ve onbaşı olarak yapan gençlerle başlattığı **Köy Eğitimcileri Kursları’nın** devamı olan **Köy Enstitüleri** 17 Nisan 1940’da açıldı. Proje Milli Eğitim Bakanı Hasan Âli Yücel ve İlköğretim Genel Müdürü İsmail Hakkı Tonguç tarafından yetkinlikle yönetildi. Ülkenin her bölgesinde 21 enstitü açıldı. “**İş için, iş içinde eğitim**” ilkesi uygulandı. Derslerin yarısı temel eğitim konularını içerirken diğer yarısı uygulamalı eğitimdi. Enstitüler; kendi heykellerini yontan öğrencilerin eğitildiği, bilimsel bilgi ile karanlığı aydınlatan meşalelerin yakıldığı “**okul yapan okullar**” olarak kurgulanmıştı. Yoksul köy çocukları hem bilimsel bilgilerle donatılıyor, edebiyat ve sanatla buluşturuluyor, hem de köylüyü üretici yapacak tarım, hayvancılık, sağlık, demircilik, inşaatçılık, marangozluk gibi alanlarda eğitici olarak yetiştiriliyordu. Her öğrencinin yılda 25 roman okuması, bir enstrüman çalmayı öğrenmesi zorunluydu. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü kümes nöbetçisi öğrencinin çantasına baktığında, günlük azığı ekmek ve -günümüzde yoksulun tadını unuttuğu- peynirin yanında Sofokles’in Antigone’sini görüyordu.

1946 yılına kadar **Köy Enstitüleri**'nde tarıma elverişli hale getirilen 15 000 dönüm tarlada üretim yapıldı. 750.000 fidan dikildi. 1.200 dönüm bağ oluşturuldu. 150 büyük inşaat, 60 işlik, 210 öğretmen evi, 20 uygulama okulu, 36 ambar, 48 ahır ve samanlık, 12 elektrik santrali, 16 su ve 12 tarım deposu, 3 balıkthane, 100 km. yol yapıldı. Öğrenciler su kanalları inşa ederek hem uygulamalı eğitim gördükleri, hem de üretim yaptıkları çiftliklerin sulama suyunu da kendileri sağladılar.

Bu mucizevi eğitim yuvaları Hasan Ali Yücel'in 1946'da Milli Eğitim Bakanlığında alınıp yerine Reşat Şemsettin Sıralar'ın getirilmesi ile ilk darbeyi yedi. Önce haftalık öğrenci - öğretmen değerlendirme toplantıları ve uygulamalı dersler kaldırıldı, ardından Köy Öğretmen Okullarına dönüştürüldü ve nihayet Demokrat Parti iktidarında 27 Ocak 1954'de kapatıldı.

1940 - 1954 yılları arasında **Köy Enstitüleri**'nden 1 398'i kız, 15 943' ü erkek, toplam 17 341 **Köy Öğretmeni** mezun oldu. 1936'dan 1947 yılına kadar Köy Eğitim Kursları'nda da 8 675 **Eğitmen** yetiştirildi. Sağlık bölümlerinden ise 1 248 **Sağlık Memuru** diploma aldı. Bu okullarda yetişen Fakir Baykurt, Talip Apaydın, Mahmut Makal, Mehmet Başaran, Dursun Akçam gibi ülkemizin yüz akı yazarları, aydınları hemen her dönemde sağ iktidarların hedefi oldular, pek çoğu sürgünlerde ezildi, hapislerde çürütüldü.

Enstitüler ilk günden itibaren, halkı cahil bırakarak sömürülerini sürdürmek isteyen emperyalizm işbirlikçisi Karşı Devrimcilerin "**Kız ve erkek çocukların bir arada okuması ahlaksızlıktır.**", "**Köy enstitülerinde verilen eğitim dinimize aykırıdır.**", "**Köy Enstitüleri komünist, dinsiz yetiştiren fuhuş yuvalarıdır**" gibi asılsız ve alçakça iftiralarıyla sürekli karalandı, yok edilmek istendi ve yazık ki yok edildi.

Atatürk Devrimcilerinin bugünkü en önemli görevlerinden biri, kuruluşunun 83. yılında **Köy Enstitüleri**'ni günümüz koşullarında yeniden Eğitim Sistemimize kazandırmak olmalıdır. **Taşınmalı Eğitim** adlı ucube ile köy okullarını kapatıp çocuklarımızı imamlara ve Laik Cumhuriyet düşmanı tarikat şeyhlerinin iflah olmaz cehaletine tutsak eden çağ ve akıl dışı zihniyet ancak Atatürk Cumhuriyeti'nin bilim ışığı yeniden yakılarak yenilgiye uğratılabilir.

Atatürkçü Düşünce Derneği olarak, **Köy Enstitüleri**'nin fikir babası Büyük Atatürk'ü, dönemin Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'yü, kurucuları Hasan Âli Yücel ve İsmail Hakkı Tonguç'u, Ulusumuza armağan ettikleri elleri öpülesi öğretmenlerimizi, yazar ve aydınlarımızı minnet ve şükranla anıyor, bu özgün modelin güncellenerek yeniden hayat bulması için var gücümüzle çalışmayı görev saydığımızı aziz Milletimize saygıyla duyuruyoruz.

Yaşasın Tam Bağımsız Ve Gerçekten Demokratik Türkiye!

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ

GENEL MERKEZİ